



Snih poletoval; ticho venku, ticho v pokoji. Ducatý mnišek klmal pevněji a nezaslechl ani, že se vedle v pokoji ozvalo zase zakachání, pak dole na níže že zaduněly kvapně četné kroky a dál, vedle v ulici proudivý hluk; z něho náhle vyrazily tlučené, hluboké údery na buben, jež rázem stopila jako příval hudba četných nástrojů s finčivými činellami.

"Co je to zas!" ozval se z vedlejšího pokoje hlas doktora Helda.

Mladý mnišek sebou škubl a vyjeveně se rozhlížel. Hfnot hudby z Mostecké ulice zalehl v ten okamžik do pokoje nejjasněji; ale hned už také se tlučil a slábl, jak cházela.

"To je asi, pane doktor, zas vojsko, prosím," odpovídal poněkud pozdě mnišek; vstal a na krok postoupil ku dveřím druhého pokoje. Mluvil přísladje ze samé ochoty a oddanosti. "To ono teď pořád bude. Vrazejí se z vojny. Ráno, prosím, jela atalerie, kolik partií jsem viděl, a pěší, a také ti, vědí, rothmaenther, Charvati v červených pláštích, viděl jsem je také."

"Jak se jim líbilo?" ptal se hlas z druhého pokoje.
"No, prosím, líbilo — mnišek se čtvřácky usmíval, "ale brůza z nich šla, chlapi opálení jako cikáni, frňousy ukruté a černé jako smůla, a ty červené pláště, a pasy, takové široké pasy a za každým plně pistolí, a takové dlouhé flinty mají. To ženské utkaly a schovávaly se. Ale na mostě se dost křivovali, ti Charvati, před křížem a statujemi také — V Praze neostanou, ale Franci Kinaky, vědí rakovnický regiment, co za nimi přitáhl, ten tu ostane. A teď odpoleď přimáříjuje prachevský regiment Brežanvil —"

"A jak to všechno vědí —" ptal se Held z druhého pokoje.
"Ale, prosím, stál jsem — Held ještě cítil na hlase, jak se mnišek usmívá — "trochu, chvilku mezi lidem a Brežanvil, to je náš regiment, z prachevského kraje —"

"To by ho rád viděli — snad právě přitáhl. Ihned to bude, už dopisují —"
"No, dyť, pane doktor —" a další se rozplynulo v ochotném vděčném usmívání. Za okamžik po tom vyšel doktor Held po domácku oblečený, v jakési zelenavé kamizole, v černých, vlněných punčochách a v teplých, domácích střevíčkách soukených, nesa v ruce složený areh.

Mladý doktor byl přepadlý a přibledlá jeho tvář vypadala vedle červeného, ducatého obličejě mniškovy hodně hušeně.
"Tak tohle odevzdají panu převorovi, že se mu poroučím; a aby věděli, nebojí zrovna," doktor se usmíval, "budou-li se chtít podívat za prachevským regimentem, to by ještě mohli —"
Trnková očka mladého mniška se významně zasmála jako jeho ústa.
"O prosím, pane doktor, to já —" a mlkna v sladké rozplývavosti klonil se mladému substitu tu jejich nemocnice. Zmohl se ještě na sladké "S páne Bohem" a mrknul pak čtveřácky tmavýma očima po doktorovi, odešel.

Held postavil se k oknu a strživ ruce do kapsy díval se ven, jak zkaleným vzduchem, v ulici nějak protěměněm, poletuje snih. Zakašal, přešel ke druhému oknu, přitiskl čelo až na sklo, aby mohl vyhlédnouti, náhle se obrátil a zamířil k velkému stolu, ku květované, staré lenoče lenochem ke kamnům obrácené.
Spustiv se do ní, a vzav jednu z knih na stole, schoulen se v křesle přikrčil. Chvilku četl, pak položil knihu na stůl a obrátil se po dveřích, na něm někdo zaklepal. Rychle vstal, když se otevřely, a když vstoupil krajan, P. Věk z Dobrušky.

Přítel svéže zardělý od mrazivého vzduchu, v modrém plášti, v botách, sánil čepici v jedné, háč v druhé ruce. Held mlu překvapen vykročil mu vstříc a podával

tyru nebožtíka Pana Doktora Helda v Praze."
"Ah —"
"A teď ten nebožtík psaníčko sám obrací." Held se usmíval a list obrátiv ukázal na řádky, svažbodem hustě psané.
"To psal bratrance, farář Bily; jen čti, alespoň koušek."
Věk říkal polonahlas:
"Milá sestřence Barboro! Tárána, kterou cítíte ze ztráty upřímného Bratra Vašeho, neminula já srdce mé —"
"No a teď je kondolence a těšení —" vpadl Held a úsměvem, "to můžeš přeskočit. Ale tohle si přečti." Ukázal prstem na místo do prostřed listu a Věk četl:
"A poněvadž se domnívám, že + P. Bratr váš dědičkama jmenoval s Františkou, tak vás žádám: byste u slavného pražského magistrátu, který by po + zboží v licenci prodati chtěl, řekly: My Guitbaru od Jana, housle a všechny partesy licitovat nepovolujeme, ale je za cenu prořáovanou našemu bratrance Janovi Bilymu, farářovi Novopackýmu, necháváme pro památku, aby on zas Josefa Zoumara strejce učít dít mohl. — Já mám za to, že královskéj Magistrát —"
"No, dít už nečti, je to pořád jedno, o ty instrumenty, o těch je tu více nežli o mně. Nečekej flet, že by mu o ně bylo více nežli o mně —" dodal s úsměvem. "Farář má mě rád."
"Kytara, housle, partesy —" vypočítával Věk, a zrak jeho přezíral nástroje na zdi pověšené, až utkvěl na stolkou s hudebními.
"Všecko mně ostalo," pravil Held. "Dimidium animae meae; o nich to mohu říci, jako Vydra o nás říkával, pamatuješ se? To je má outěcha — Ale dlouho jsem nemohl na strunu ani sáhnutí —"
"Slabostí —"
"A pak nervy, nervy — A odpust, že jsem ti nepsal a nepoděkoval. Já ještě nemohl. Ale těšilo mne to tuze. Tak ta má smrt mně ukázala, že mě lidé rádi dost rádi. Leckdos, o kom bych se nenadál, měl zármutek, hlásil se, ale zase také, kdo se za živa tuze ke mně měl, v tu chvíli odpadl — Pravda, mrtvý nic nemůže a nic nedá —"
"Ale epitaph ti napsali —"
"Ah, to mladý Mikán, profesorských syn, víš. Kdesi v Krkonoských horách zaslechl, že jsem umřel, a tam dort dychtete er die Verse. A pak mi je sám přinesl. Ale jak to víš? Ah, P. Vrba! Musil jsem mu to dát opsat, on shání a opisuje takové věci —"
"Také mně ty verše opsal. — Hunderten war er Schutz wider verheerende Krantheit — Ihn selbst —" citoval Věk, ale Held nedal mu dořikat, vpadnuv: "Děťina stará, že ti to psal! Solche hyperbolische Verse!"
"Ale dobře zaslučené. Lékař v čas nakažlivé nemoci, když se tak obětuje, je větší hrdina nežli general ve válce —"
"O tě jsem ti dlouho neslyšel," zamlouval Held. "Svět se na ru by obracel, vojška střílela, pokoj umluvil, a já nic nevěděl. A také mně pak bylo všechno jedno. — První, čeho jsem si všiml, bylo, když mně profesor Matuška povídal, že arcikněz Karel přijede do Prahy, jakožto ředitel a nejvyšší general v našem království. Ale když ten den před stědrým večerem přijel, a když mu dělali takovou slávu, nic jsem neviděl."
"Toť ještě nemohl s postele —"
"Ani k oknu. Jen jsem naslouchal, vlastně uši si ucpával, když tolik stříleli. A toho troubení, A muziky, takové vojenské muziky! A to troubení postillionské. Šest jich pořád před kočárem troubilo. A toho hluku a hřmotu! Všecko vojško vytáhlo a stálo špalírem. Bylo to prý tuze krásné a slavné, povídal mně pak, ale já, jak jsem byl jako moucha, když vyleze z podnášlí, krčil jsem se pod peřinu."
"Četl jsem v novinách, a jak parkrabl arcikněz vstal a ten jak odpovídal, jak Čechy chválil. Dost prý nám přeje. Vidíš ho už?"
"Ne, když ještě nikam dít nemohu. Ale první, kam půjdu, bude —"
"Do divadla —"
"Ano, žimlu v, a nejvíce po Mozartovi. To jsem nemohl také propásat, když dávali v listopadu v Národním velkou akademii pro

jeho vdovu. Campi prý zas zpívala jako anděl, a Vitásek se také o-kázal. A já o tom ani nevěděděl!"
Věk naslouchal, rni se nehnul. Enthusiasm hudební, za student-ských let tak prudký, praktickým životem však udušený, nítel se jako jiskra pod popelem, když do ní zafouká. Zalesklo se mu v o-čích, v celé tváři, na níz bylo zřejmo živé účastenství. V ten okamžik se mu také kmitlo, jak se před lety sešel s Mozartem, jak Mozart na něj promluvil, a Held, jakoby tužil, se Věka optal, má-li ještě ten dvacetník, který dostal od Mozarta.

"Ó mám, chráním ho jako poklad; teď už ho pro děti schová-vám." Usmál se a hned dodal:
"Kdyby tak něco od Mozarta dá-vali, co tu budu. Posledně jsem neměl štěstí."
"To věřím. Signor Quardasoni přeje víc svým Taliánům —"
"Vyplácí se mu to."
"Ale ne, nevyplácí. Taliánská opera býva teď prázdná; to není, holečku, jako když jsme přišli do Prahy. Někdy ti je třeba jen dva-čet, třicet lidí, to je celé publikum."
"A pro ty hraji operu!"
"Hraji a pro Signora Quarda-sona." Held napodobuje důstoj-né, velitelské vzezření ředitele i-talské opery, proboušil s grandezo-uzou: "Ja pago! To je jeho. Je-mu je Gamarosa, Salieri a jiní Vlaši víc nežli Mozart, a tak je vnucuje a hraje se, třeba bylo prázdné, až strach. A to ti sedí pořád pěkně napudrovaný, na krajním špersien, pamatuješ-li se —"
"V modrém plášti se zlatým třepením," doplňoval Věk s úsmě-vem, rozpomínaje se.

"Ano, pořád tak a pořád tak klidně, spokojeně, jako by měl nabitou, a s chutí zařupe, když má jít kardyna vzhůru, jako by měl vybráno kolik tisíc a ne pár dva-četníků —"
Mluvil dál o divadle, oba s chutí. Věk se víc vypyával, Held vykládal, co teď bude, když hra-bě Nostic prodal divadlo stavám, že Quardason, sic zůstane, ale že musí teď také řídit německé di- vadlo und das deutsche Singspiel (Held nevěděl to po česku), a Steinsberk, dosavadní ředitel obo- jho, že půjde, že mu ostane jen divadlo u Hyberně, které měl po baronu Stenzschovi A pojednou, jako by si vzpomněl, dodal: "Ta změna Thamovi neposlouží." — Held se zamílel a zabubňoval vy- hublími prsty na stole. Věkovi nešlo, že jakoby stín padl do krajanových očí. Hovor na oka-mžik uvázl; Věk čekal dychtivě, že uslyší víc o Thamovi. Ale Held se ho jen optal, stavi-li se také u Thamů.
"Já?" Z tónu bylo znát, jak Věka ta otázka překvapila. "S Thamem bych se rád setkal. Ne- viděl jsem ho už dlouho." A na- jednou si vzpomněl, že Held cho- dil do Thamovy rodiny léčit.

"Starou madame jsi vyléčil. Slyšel jsem — kdo pak — ah, pravda, Kramerius mně to ozná-mil. Jak je tam?"
Za té řeči nachýlil Held hla-vu a díval se na své bubňující prsty.
"Myslím, zle," řekl zkrátka, zraků nepozvedaje. "Já ti přišel do takových starostí — A ta má nemoc —" Held přestal bubňo-vat, mávl lehou rukou a podívav se na Věka, náhle, jako by ho chtěl přepadnout, se optal:
"Ty, řekni mně upřímně, bra-la si Thamová svého muže z lá-sky, nebo jen tak, aby se opatřila?"
Věk překvapen tím obratem, odvětil bez rozmyšlení, z přesvěd- čení, že z lásky.
"Milovala ho a jak! Já to vím," dodal s úsměvem. "Já je- ho bývalý sok."
"A jaká byla, fanfarum, třeští-dla nestálé?"
"Ne, vážná, rozstánila panna. Ovšem pak se leccos změnilo."
"Tham tak? Nestálal po ji-ných?"
"Ne, to ne!" Ihned a rozhod-ně jistil Věk. "Já vysílám, že má svou ženu dosud rád, jsem pře-svědčen; včtyř až bližněv žrti, alespoň co vim. — Jsu neváry mezi nimi, víš — Ó to ty ženské! Stará, a ta Bettyna! To jsou!"

Olej sv. Jakuba jde po bolesti. Bo-lest NEMŮŽE přijít po

Oleji sv. Jakuba

(St. Jacobs Oil)

Dobry pro rheumatism, Neuralgii, bolavý krk, nachlazení prsou atd. Pouhým natřením postižených částí olejem sv. Jakuba bolest ustane i tam, kde tučet jiných léků nepomohlo.

Cena 25 a 50 centů.

Vítězi nad bolestí.

St. Jacobs Oil Ltd., Baltimore, Md.

Měl na ně upřímně s vrhu a pro to na ně všechno svaloval.
"Kdyby byly jen různé!"
Věk se až lekl.
"Co je?" ptal se kvapně.
"Milý brachu, to bude nejspíš tragedie. Je mu nevěrná, drží s jiným."
"Jak vypadá! Herec —" vyrazil kvapně Věk.
"Jak to víš!"
"Velký, hezký člověk, mladý. S takovým jsem ji viděl."
"Ty! A kde!"
"Teď, jak jsem šel k tobě. U mostu, u Křížovníků jsem musil se zastavit, jaká byla tlačence. Vojško táhlo přes most. A jak se tak tlačil od kostela, až tam jsem se dostal, ku předu, zahlédl jsem pojednou Paulu, jako Thamovou. Ani jsem nechtěl očím věřit. Je také plnější." Zamlel, jak se zrazil, když ji tak z nenadání spatřil.
"S ním, s tím —"
"Myslíl jsem, že je sama, ale pak jsem viděl, že oslovila něja-kého pána vedle ní, a ten zas mluvil s ní a usmíval se na ní, tak, tak, vř —"
"A ona na něj —"
Věk pokývl a pokračoval:
"Na vojsko se tuze neřvali. A já pak také ne. Bylo mně to tak divno; vyhlížel jsem, nestojí-li tam také Tham —"
Held pohnul koutkem úst, po-hodil lehou hlavou a řekl s úsmě-škem:
"Nestál, to se ví."
"Ne, ale oni tam zůstali, až vojsko přešlo. Když se kolem vše-chno rozecházelo, počkal jsem, a- bych viděl, půjdou-li spolu. A šli."
"Šli přes most?"
"Ne, dali se Křížovníckou uli-čí. Dál nevím. Šel jsem pak ro-vnou k tobě, ale jak! Z hlavy mně nešlo, co jsem viděl. Že to není náhoda, že v tom něco je, to bylo patrné. Ale nechtěl jsem se toho nejhöršího domýšlet a Thamovou odsoudit."
"Aha, jako já."
(Pokračování.)

HLEDÁTE DOMOV?

Na přání mnoha našich odběra- telů a věduce, že dnes jeat vel- ká síla nesevědomitých pozemko- vých jednatelů v této zemi, kto- rým se jen o to jedná peníze z na- šeho lidu vylákat, umnili jsme si, že podáme čtenářům našich časopisů spolehlivou informaci o krajinách, do kterých se hodljají přistěhovat, a o okolnostech, kte- ré tam existují. Naši informace musíme ovšem čerpat z vládních a státních raportů a ačkoli v tím máme hodně práce nemáme svým čtenářům za tuto práci ničeho čí- tat, pouze jen za výlohy kolků, papíru a obálke. Ale cítime, že tím se našim čtenářům velice za- vděčíme a jelikož jsme první č- ský časopis, který podává kterou- koliv informaci svým čtenářům soukromě a spolehlivě, doufáme, že snaha naše bude uznána. Na výlohy dopláání a kolků zašlete 10c na: **INFORMACE, Pokrok Publ. Co., 1417-19 So. 13th Str.,**

Angličtinu neznáte?

Jste tedy jako ryba bez vody, jako tělo bez života. Vy máte plouti přes řeku budoucnosti. Cheete se vydat přes ni jen na koočce, bez vesel! Cheete pře- žít celý svůj život v postyku a lidu? Vy nehodláte se státí samo- statným občanem! Americkým? Zda-li však ano, my Vám pomů- žme! My Vás naučime v 50 čís- lách anglicky a to při Vaší práci doma.

PIŠTE NÁM!

Vikla Bratři,
Lonsdale, Minn.

Krásné čtení zdarma!
Píšte o ukázková čísla a seřady hned! Lidové knihkupectví a zaslatský za- vod 21-1r

SLAVIA
358 E. 72. St. NEW YORK
Jednatel pro české osady přijímaci

KRAJANÉ, POZOR!

Oznamuji všem mým kraja ňm, že zakládám novou česko-slovan- skou osadu, asi od tříd do sedmi mil od města a dráhy u Phillips. — Vlastníme a máme na prodej mnoho tisíc akrů bohaté a dobré země. Toto jest příležitost pro krajan, pomoci sobě k vlastním domovu. Prvým dvaceti osadníkům d me zvláštní výhody. Pamatujte, že jen farmát nebojí se nastávjí ich zých časů, který máme k očeká- vání!

Společeti pozemek neb farm možno 10 let! Tento rok jsem usa- dil 50 rodin. Píšte hned na **JOHN SCHAUER, zástupce Boh. A. Land & Loan Co., incorp. cap. stock \$35,000. Phillips, Wisconsin.**

Hledáte pozemek?

Kalifornie jest ten nejlepší stát pro zařízení si vlastního domova a uložení peněz, poněvadž zraky celého světa jsou o- bráceny k Pacifickému pobřeží. Východní kapitalisté kupují velké lány pozemků, ježto dobře ví, až bude dohotoven Pa- namský průplav, že pozemky vystoupí do nedozírné výše ná- sledkem toho, že budeme mít pro naše plodiny otevřený ob- chod do celého světa. Dále podnětí zdejší jest to nejkrásněj- ší a nejpříjemnějším na světě. Zima jest vůbec neznáma, ne- uje se zde třeba obávat ani krupobití ani cyklónů možno se těšit příjemnému podnebí po celý rok. Konečný důvod pro- zakoupení si pozemku v Kalifornii jest ten, že Vám můžeme podati ty nejlepší pozemky za mírnou cenu — od \$15 do \$100 akr.

Vlastníme pozemky pod vládním kanálem a můžeme Vám poskytnouti ty nejlepší podmínky. Váš známý W. J. Bullin, který cestoval po mnoho roků ve středních státech a hospodář- skými stroji, jest prvním českým a úspěšným rolníkem v Glenn Co. jest našim jednatelem, takže Vám není třeba obchodovati s cizincem. O mapy a další podrobnosti dopíšte si česky neb anglicky na 23-3me

W. J. Bullin, Hamilton City, Elkhorn & Son, Orland, Cal.,
Cal. český zástupce
majitelé